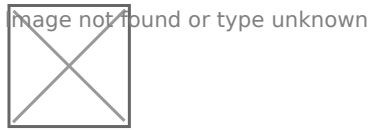

Κυριακή του Τυφλού

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Σήμερα Κυριακή του Τυφλού, πορευόμενοι για τη μεγάλη εορτή της Πεντηκοστής, ακούμε το Ιερό Ευαγγέλιο της θεραπείας του εκ γενετής Τυφλού, ο οποίος στο ερώτημα του Κυρίου εάν πιστεύει στο Θεό, υποκλίθηκε και προσκύνησε τον Ιησού Χριστό ως Κύριο και Δημιουργό.

Κυριακή του Τυφλού, Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Ιω. θ' 1-38

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσεν χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἀγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἐλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἡνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν.

Οὐκ ἐπίστευον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἥνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἥδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστιν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστιν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἥνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἥδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· Σὺ εἰ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωϋσεῖ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ’ ἐάν τις θεοσεβῇς ἢ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἥνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου· εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρὼν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Νεοελληνικὴ Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, καθώς πήγαινε στο δρόμο του ο Ιησούς, είδε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί τυφλός. Τον ρώτησαν, λοιπόν, οι μαθητές του: «Διδάσκαλε, ποιος αμάρτησε και γεννήθηκε αυτός τυφλός, ο ίδιος ή οι γονεῖς του;» Ο Ιησούς απάντησε: «Ούτε αυτός αμάρτησε ούτε οι γονεῖς του, αλλά γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθεί η δύναμη των έργων του Θεού πάνω σ’ αυτόν. Όσο διαρκεί η μέρα, πρέπει να εκτελώ τα έργα εκείνου που με έστειλε. Έρχεται η νύχτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται. Όσο είμαι σ’ αυτόν τον κόσμο, είμαι το φως για τον κόσμο» Όταν τα είπε αυτά ο Ιησούς, έφτυσε κάτω, έφτιαξε πηλό από το φτύμα, άλειψε με τον πηλό τα μάτια του τυφλού και του είπε: «Πήγαινε να νιφτείς στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ», που σημαίνει «απεσταλμένος από το Θεό». Ξεκίνησε,

λοιπόν, πήγε και νίφτηκε και όταν γύρισε πίσω έβλεπε. Τότε οι γείτονες κι όσοι τον έβλεπαν προηγουμένως ότι ήταν τυφλός, έλεγαν: «Αυτός δεν είναι ο άνθρωπος που καθόταν εδώ και ζητιάνευε;» Μερικοί έλεγαν: «Αυτός είναι», ενώ άλλοι έλεγαν: «Είναι κάποιος που του μοιάζει». Ο ίδιος έλεγε: «Εγώ είμαι». Τότε τον ρωτούσαν: «Πώς λοιπόν άνοιξαν τα μάτια σου;» Εκείνος απάντησε: «Ένας άνθρωπος που τον λένε Ιησού έκανε πηλό, μου άλειψε τα μάτια μου και μου είπε: πήγαινε στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ και νίψου. Πήγα λοιπόν εκεί, νίφτηκα και βρήκα το φως μου». Τον ρώτησαν, λοιπόν: «Που είναι ο άνθρωπος εκείνος;» «Δεν ξέρω» τους απάντησε. Τον έφεραν τότε στους Φαρισαίους, τον άνθρωπο που ήταν άλλοτε τυφλός. Η μέρα που έφτιαξε ο Ιησούς τον πηλό και του άνοιξε τα μάτια ήταν Σάββατο. Άρχισαν λοιπόν και οι Φαρισαίοι να τον ρωτούν πάλι πώς απέκτησε το φως του. Αυτός τους απάντησε: «Έβαλε πάνω στα μάτια μου πηλό, νίφτηκα και βλέπω». Μερικοί από τους Φαρισαίους έλεγαν: «Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι σταλμένος από το Θεό, γιατί δεν τηρεί την αργία του Σαββάτου». Άλλοι όμως έλεγαν: «Πώς μπορεί ένας αμαρτωλός άνθρωπος να κάνει τέτοια σημεία;» Και υπήρχε διχογνωμία ανάμεσά τους. Ρωτούν λοιπόν πάλι τον τυφλό: «Εσύ τι λες γι' αυτόν; Πώς εξηγείς ότι σου άνοιξε τα μάτια;» Κι εκείνος τους απάντησε: «Είναι προφήτης». Οι Ιουδαίοι όμως δεν εννοούσαν να πιστέψουν πως αυτός ήταν τυφλός κι απέκτησε το φως του, ώσπου κάλεσαν τους γονείς του ανθρώπου και τους ρώτησαν: «Αυτός είναι ο γιος σας που λέτε ότι γεννήθηκε τυφλός; Πώς, λοιπόν, τώρα βλέπει;» Οι γονείς του τότε αποκρίθηκαν: «Ξέρουμε πως αυτός είναι ο γιος μας κι ότι γεννήθηκε τυφλός • πώς όμως τώρα βλέπει, δεν το ξέρουμε, ή ποιος του άνοιξε τα μάτια, εμείς δεν το ξέρουμε. Ρωτήστε τον ίδιο • ενήλικος είναι, αυτός μπορεί να μιλήσει για τον εαυτό του». Αυτά είπαν οι γονείς του, από φόβο προς τους Ιουδαίους. Γιατί, οι Ιουδαίοι άρχοντες είχαν συμφωνήσει να αφορίζεται από τη συναγωγή όποιος παραδεχτεί πως ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας. Γι' αυτό είπαν οι γονείς του, ενήλικος είναι, ρωτήστε τον ίδιο». Κάλεσαν, λοιπόν, για δεύτερη φορά τον άνθρωπο που ήταν τυφλός και του είπαν: «Πες την αλήθεια ενώπιον του Θεού εμείς ξέρουμε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι αμαρτωλός». Εκείνος τότε τους απάντησε: «Αν είναι αμαρτωλός, δεν ξέρω • ένα ξέρω: πως, ενώ ήμουν τυφλός τώρα βλέπω». Τον ρώτησαν πάλι: «Τι σου έκανε; Πώς σου άνοιξε τα μάτια;» «Σας το είπα κιόλας» τους αποκρίθηκε, «αλλά δεν πειστήκατε • γιατί θέλετε να το ξανακούσετε; Μήπως θέλετε και εσείς να γίνετε μαθητές του;» Τον περιέλασαν τότε και του είπαν: «Εσύ είσαι μαθητής εκείνου • εμείς είμαστε μαθητές του Μωυσή. εμείς ξέρουμε πως ο Θεός μίλησε στο Μωυσή, ενώ γι' αυτόν δεν ξέρουμε την προέλευση του». Τότε απάντησε ο άνθρωπος και τους είπε: «Εδώ είναι το παράξενο πως εσείς δεν ξέρετε από που είναι ο άνθρωπος, κι όμως αυτός μου άνοιξε τα μάτια. Ξέρουμε πως ο Θεός τους αμαρτωλούς δεν τους ακούει, αλλά αν κάποιος σέβεται και κάνει το θέλημα του, αυτόν τον ακούει. Από τότε που έγινε ο

κόσμος δεν ακούστηκε ν' ανοίξει κανείς τα μάτια ενός γεννημένου τυφλού. Αν αυτός δεν ήταν από το Θεό δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα». «Εσύ είσαι βουτηγμένος στην αμαρτία από τότε που γεννήθηκες», του αποκρίθηκαν, «και κάνεις τον δάσκαλο σ' εμάς;» Και τον πέταξαν έξω. Ο Ιησούς έμαθε ότι τον πέταξαν έξω και, όταν τον βρήκε, του είπε: «Εσύ πιστεύεις στον Υιό του Θεού;» Εκείνος αποκρίθηκε: «Και ποιος είναι αυτός, Κύριε, για να πιστέψω σ' αυτόν;» «Μα τον έχεις κιόλας δει», του είπε ο Ιησούς. «Αυτός που μιλάει τώρα μαζί σου, αυτός είναι». «Πιστεύω Κύριε», και τον προσκύνησε.

Σχολιασμός

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε τον Ευαγγελιστή Ιωάννη να μας περιγράφει ένα από τα μεγαλύτερα θαύματα του Χριστού, τη θεραπεία του εκ γενετής τυφλού. Και λέμε ένα από τα μεγαλύτερα θαύματα γιατί μέσα από αυτό φαίνεται η δημιουργική και ανακινιστική δύναμη του Χριστού. Η αναδημιουργία των οφθαλμών σε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί χωρίς μάτια χαρακτηρίζεται από τους πατέρες της Εκκλησίας ως μια πράξη που είναι παράλληλη με την πράξη δημιουργίας του κόσμου και του ανθρώπου από το Θεό. Μας φανερώνει ο Χριστός με την πράξη του αυτή πως μόνο ο δημιουργός του κόσμου μπορεί να δημιουργήσει μάτια σε κάποιον που δεν είχε από την αρχή δηλ. από την ημέρα της γεννήσεώς του. Δεν είχε ξανά ακουστεί τότε από τη δημιουργία του κόσμου να ανοίξει κανείς τα μάτια ενός γεννημένου τυφλού.

Ο Χριστός έρχεται με δική του πρωτοβουλία προς τον τυφλό που συνάντησε αλλά δεν το θεραπεύει αμέσως. Απαντά πρώτα στα ερωτήματα που του θέτουν οι μαθητές του, οι οποίοι προσπαθούν με λογικές εξηγήσεις να εντοπίσουν την αιτία της ασθενειάς του τυφλού. Η αντίληψη που επικρατούσε μεταξύ των Ιουδαίων είναι ότι οι διάφορες δοκιμασίες ή και ασθένειες που συνέβαιναν στη ζωή κάποιου ανθρώπου οφείλονταν σε αμαρτίες που είχε διαπράξει αυτός ή οι συγγενείς του και τώρα πλήρωνει τη τιμωρία τους. Γι' αυτό ρωτούν το Χριστό αν έχει αμαρτήσει αυτός ή οι γονείς του και γεννήθηκε τυφλός. Η απάντηση που παίρνουν από το Χριστό τους βγάζει έξω από τις αντιλήψεις που είχαν. Τους λέει ότι ούτε αυτός αμάρτησε ούτε οι γονείς του αλλά γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθεί η δύναμη των έργων του Θεού πάνω σ' αυτόν. Και τα έργα του Θεού μας εξηγεί ότι είναι η παροχή του φωτός στον κόσμο. Τόσο του σωματικού αλλά και του πνευματικού που μας ελευθερώνει από το σκότος.

Στη συνέχεια έφτυσε στη γη, έφτιαξε πηλό από το φτύμα και με τον πήλο αυτό άλειψε τα μάτια του τυφλού και τον έστειλε στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ για να νυφτεί. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μας λέει ότι δεν χρησιμοποίησε νερό για την κατασκευή του πηλού αλλά πτύσμα για να φανεί ότι είναι η δύναμη που βγήκε

απο το στόμα του του Χριστού που αναδημιούργησε και άνοιξε τα μάτια του τυφλού. Και ακόμα για να μη νόμησουμε οτι η γη έκανε αυτό το θάυμα τον στέλνει στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ για να πάει να νιφθεί. Ο Χριστός σεβόμενως την ελευθερία του τυφλού δεν κάνει το θάυμα αμέσως αλλά ζητάει και απο αυτόν τη συμμετοχή του στο θάυμα. Γι' αυτό τον στέλνει στη κολυμβήθρα, γιατί με τον τρόπο αυτό φανερώνεται η πίστη που έχει ο τυφλός πρός το Θεό.

Μετά απο το νίψημο ο τυφλός γύρισε πίσω και έβλεπε. Αυτό προκάλεσε συζητήσεις και διαφωνίες μεταξύ των ανθρώπων που τον έβλεπαν και τον ήξεραν προηγουμένως. Μερικοί έλεγαν οτι είναι αυτός, άλλοι το αμφισβητούσαν και έλεγαν οτι είναι κάποιος που του μοιάζει ένω ο ίδιος τους διαβεβαίωνε οτι είναι αυτός και τους εξηγούσε το πως είχε θεραπευθεί. Τότε τον παίρνουν στους Φαρισαίους, οι οποίοι ξεκίνησαν να τον ρωτούν για το πως απέκτησε το φώς του. Αυτός τους εξηγούσε, αλλά αυτοί δεν ήθελαν να πιστέψουν οτι ο Χριστός είναι σταλμένος απο το Θεό, γιατί δήθεν δεν τηρούσε την αργία του Σαββάτου. Η ημέρα που θεραπεύτηκε ο τυφλός ήταν Σάββατο. Οι Ιουδαίοι αντί να χαρούν και να δοξάσουν το Θεό για τη θεραπεία αυτού του ανθρώπου, εγκλωβίστηκαν μέσα στους κανόνες του Ιουδαϊκού Νόμου ο οποίος απαγόρευε οποιαδήποτε εργασία την ημέρα του Σαββάτου, και αγανάκτισαν εναντίων αυτού αλλά και αυτού που τον θεράπευσε.

Καλούν τότε τους γονείς του και τους ρωτούν αν πράγματι αυτός είναι ο γιος τους που είχε γεννηθεί τυφλός. Αυτοί τους διαβεβαιώνουν οτι αυτός είναι ο γίος τους αλλά δεν ξέρουν πως βλέπει τώρα και ποιος τον έκανε καλά, να ρωτήσουν τον ίδιο να τους εξηγήσει. Απάντησαν έτσι οι γονείς του επειδή φοβόντουσαν τους Ιουδαίους οι οποίοι είχαν συμφωνήσει να αφορίζεται απο τη συναγωγή όποιος ομολογούσε πως ο Χριστός είναι ο Μεσσίας. Ενώ ήταν βεβαιοί για το θάυμα που είχε συντελεστεί στο γιό τους αυτοί απο φόβο προτιμούν να σιωπάσουν. Αυτή τη στάση που κράτησαν οι γονείς του τυφλού την βρίσκουμε πολλές φορές μέσα στην πορεία και ζωή της Εκκλησίας μας. Είναι η στάση που δεν στοιχίζει τίποτα στα προσωπικά μας συμφέροντα. Το να γνωρίζουμε και να μη γνωρίζουμε, να μην είμαστε ζεστοί αλλά ούτε ψυχροί να είμαστε δηλ. χλιαροί, να φοβόμαστε να πούμε την αλήθεια για να μην θιγούν τα διάφορα συμφέροντα μας. Επαναπαυόμαστε στη σκέψη οτι ο Θεός θα μας καταλάβει και θα δει την πίστη μας. Ξεχνούμε αυτό που μας έχει πεί ο Χρίστος, οτι όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους οτι ανήκει σ' εμένα, θα τον αναγνωρίσω κι εγω για δικό μου μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου, όποιος όμως με απαρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους θα τον απαρνηθώ κι εγω μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου.

Αφού οι Ιουδαίοι δεν ήθελαν να καταλάβουν το τι είχε γίνει, καλούν για δεύτερη

φορά τον πρώην τυφλό και τον ξαναρωτούν πως θεραπεύτηκε. Αυτός τους απαντά ότι τους έχει πει αλλά δεν έχουν πειστεί, μήπως θέλουν λοιπόν να γίνουν μαθητές του Χριστού; Τότε αυτοί αντιδρώντας τον περιγέλασαν λεγοντάς του ότι αυτοί είναι μαθητές του Μωυσή στον οποίο είχε μιλήσει ο Θεός, ενώ για τον Χριστό δεν γνώριζαν την προέλευση του. Και ο πρώην τυφλός τους απαντά ότι ενώ εσείς δεν ξέρεται από που προέρχεται ο Χριστός εμένα μου έχει ανοίξει τα μάτια και γνωρίζεται ότι ο Θεός δεν ακούει τους αμαρτωλούς αλλά όποιο τηρεί το θέλημα του. Αν δεν ήταν από το Θεό δεν θα μπορούσε να κάνει τέτοιο θαύμα που δεν έχει ξάνακουστεί από τη δημιουργία του κόσμου. Μη μπορώντας να δώσουν απάντηση σε μια τόσο τεκμηριωμένη απάντηση που τους είχε δώσει του απαντούν ότι εσύ που είσαι βουτηγμένως στην αμαρτία από τότε που γεννήθηκες κάνεις το δάσκαλο σε μας; Και τον πετούν έξω.

Ο Ιησούς έμαθε το τι είχε συμβεί με τους Ιουδαίους και πως πέταξαν έξω τον πρώην τυφλό και όταν τον βρήκει τον ρωτά αν πιστεύει στο Υίο του Θεού. Ο πρώην τυφλός τον ρωτά ποιός είναι αυτός για να πιστέψει. Τότε ο Χριστός του λέει ότι αυτός είναι που μιλάει τώρα μαζί του. Εδώ έχουμε μια θεοφάνεια του Χριστού προς τον άνθρωπο αυτό, ότι δηλ. αυτός είναι ο Υίος του Θεού. Η θεραπεία η οποία λαμβάνει ο πρώην τυφλός δεν είναι μόνο σωματική αλλά και πνευματική. Μέτα από αυτή την αποκάλυψη ο πρώην τυφλός απαντά στο Χριστό ότι πιστεύει και τον προσκυνά. Ο Χριστός τότε λέει ότι ήρθε για να φέρει σε κρίση τον κόσμο, έτσι ώστε αυτοί που δεν βλέπουν να βρούν το φώς τους, κι εκείνοι που βλέπουν να αποδειχθούν τυφλοί.

Ο τυφλός του σημερινού ευαγγελίου δε θεράπευσε μόνο τα μάτια του σώματος του αλλά και τα μάτια της ψυχής του. Και αυτό τον οδηγεί στο να ομολόγησει ενώπιον όλων ότι ο Χριστός είναι ο Υίος του Θεού, χωρίς να υπολογίζει τίποτα. Αυτό είναι το μήνυμα που μας διδάσκει ο πρώην τυφλός του σημερινού Ευαγγελίου. Να έρθουμε κόντα στο Χριστό, να τον γνωρίσουμε, να γευτούμε το φώς το αληθινό που μας προσφέρει και να τον ομολογήσουμε ενώπιον όλων χωρίς φόβο.